

[Pia Larsen]

kan jeg da godt minde om, at der er mange virksomheder – og heldigvis flere og flere – som selv gør noget, når de er i en lukningssituation, for at hjælpe deres medarbejdere. De giver dem jobsøgningskurser, og de indrykker fælles annoncer om de kvalifikationer, de pågældende medarbejdere har. Så der udvises også fra virksomhedernes side samfundssind og interesse for, at medarbejderne skal beskæftiges andet sted, når man ikke selv er i stand til at beskæftige dem mere. Det synes jeg ikke vi her Folketinget må glemme.

(Kort bemærkning).

Nyrup Rasmussen (S):

Det kan føre os langt omkring sådan at gennemgå strukturproblemerne og behovet for længere planlægning i vore danske virksomheder, hr. Kim Behnke. Jeg synes nok, jeg må sige, at de større virksomhedslukninger eller produktionsindskrænkninger, vi alle har kendskab til, kan deles i to grupper. Den ene gruppe er den, der har taget konsekvensen af deres egen planlægning, som enhver fornuftig virksomhed har i dag, har inddraget medarbejderne op til et helt år i forvejen, har udarbejdet gode efteruddannelsesplaner, ordentlige samtaler og ordentlige kontakter til lokalsamfundet, så man ikke risikerer, at man bare sparker de ledige ud i passiv dagpengemodtagelse. Jeg må også sige, at det eksempel, hr. Kim Behnke kom med om valutakurser, næsten er det dårligst tænkelige eksempel, man kan komme med. For, hr. Kim Behnke, det er jo netop i den slags situationer, hvor der er behov for ro i sindet, hvor der er behov for, at man i stedet for panikagtigt at afskedige 100, 200, 300 medarbejdere retter henvendelse til lokalsamfundets uddannelsessteder og siger: Skal vi nu ikke udnytte situationen, indtil vi får skiftet markedet eller tilpasset os, og sende vore medarbejdere på efteruddannelse eller skabe andre former for aktiviteter, så vi slipper for at sparke folk ud for derefter at skulle igennem en helt ny form for omskolingsforanstaltning, når de har været væk tilstrækkelig længe?

Det er dårlige eksempler, og det er eksempler, som på en underlig måde illustrerer for mig, at en del af Fremskridtspartiets politik vel også er at appellere til de svageste sider i danske erhvervslederes tænkning. Jeg må i virkeligheden advare erhvervslederne mod at tro

på, at i 1990'erne overlever man bedst ved ikke at stille krav til sig selv og til virksomhederne.

Virksomhederne har også et ansvar, hr. Kim Behnke, et samfundsansvar, som vi i dag har taget et skridt i den rigtige retning for at få præciseret. Vi skal ikke bruge Fremskridtspartiets beslutningsforslag. Det er ikke Hongkong-situationer, vi skal skabe i Danmark. Det er et godt dansk land, der skal videreudvikles med den tradition, vi har for samtale og samarbejde og ordentlig planlægning. Og det er det, debatten i dag drejer sig om, hr. Kim Behnke.

(Kort bemærkning).

Kim Behnke (FP):

Jeg tror, der sker mange gode ting i Hongkong, og jeg tror, at hvis man havde kopieret nogle af de mange gode ideer, der er blevet fostret i Hongkong, havde vi haft overbeskæftigelse i Danmark.

Men jeg kan forstå, at det slet ikke er det, Socialdemokratiet er interesseret i. Nej, det er meget mere interessant for hr. Nyrup Rasmussen at vurdere, hvordan dansk erhvervslivs ledere skal sidde bag skrivebordet og tilrettelægge deres virksomhed. Men det er det hverken hr. Nyrup Rasmussens, Socialdemokratiets eller Folketingets opgave at blande sig i. Virksomhederne skal have frihed til at afvikle eller videreføre deres virksomheder efter deres egen vurdering og ikke efter hr. Nyrup Rasmussens vurdering.

Og med hensyn til, hvordan disse virksomheder skal varsle: Jamen der står intet i dagsordenen om, hvilke undtagelsesbestemmelser der er. Hvornår er der tale om udefra kommende ting, som virksomheden ikke selv kunne have haft med i sin planlægning, og hvornår er der tale om disse eksempler, som hr. Nyrup Rasmussen nævner, nemlig hvor den multinationale concerns hovedkvarter i New York beslutter, at nu gider de ikke længere have den danske afdeling åben? Skal de i god tid sørge for at meddele det, og hænger de i modsat fald på denne straf i form af at skulle betale løn til nogle medarbejdere, de ikke kan beskæftige? Og det er jo ikke nok blot at feje eksemplet med skinkeproduktionen til USA af bordet og sige: Jamen så må man finde ud af et eller andet. Hvem skal betale løn til medarbejdere, som ikke deltager i en produktion, indtil valutakurserne ændrer sig igen? Er det staten, altså